

IZ PROPOVIJEDI OCA NADBISKUPA ZDENKA KRIŽIĆA PRIGODOM SV. MISE USTOLIČENJA

Ruka s kojom mi dotičemo Isusa jest naša vjera, naša molitva i ljubav. Učenik koji svaki dan ne dotiče Isusa, koji s njim nije povezan, ostaje prazan, kao mladica bez trsa. On nikoga neće izliječiti i pridići.

(...)

Učenik mora biti čovjek molitve koji je u trajnom kontaktu s Bogom. Ako to ne bude on će sve manje poznavati Boga u koga vjeruje, dok ga posve ne zaboravi. Bez molitve se može naučeno govoriti o Bogu, ali ga se neće moći nikome pokazati.

(...)

Učenik mora znati i htjeti silaziti dolje, spuštati se među ljude, na neke periferije, među slabe, siromašne, bolesne. Isusov učenik ne smije ostati na nekoj visini, daleko od ljudi. Otuđit će se, ne samo od ljudi, nego i od Boga. S pravom se kaže da je u duhovnom životu, često puta, puno teže silaziti dolje nego uzlaziti gore. Nije lako silaziti u poniznost, jednostavnost, prostodušnost, služenje.

(...)

Učenik je pozvan da stalno Isusa slijedi i sluša. Isus je pozvao svakog pojedinog učenika da ide za njim, to znači da ga stalno ima pred očima. To je jamstvo sigurnosti puta, jer on je Put. Drugi vatikanski sabor veli: „Tko god slijedi Krista, savršenog čovjeka, i on sam postaje više čovjek“ (GS 41). To hoće reći da nema vjernosti božanskom, ako nema vjernosti ljudskome.

(...)

Učenik može biti samo onaj tko je Isusa dotaknuo. Samo takav može biti Isusov svjedok. Samo takav može ozdravljati duše. Zato evanđelist Ivan kaže da naviješta drugima ono što je svojim očima vidio i što su njegove ruke opipale (1Iv 1,1). Vidimo kako je nužno to „vidjeti“, „opipati“, tj. iskusiti, da bi se moglo autentično svjedočiti i naviještati. Poznata je ona tvrdnja svetog pape Pavla VI. da „ljudi više vjeruju svjedocima nego učiteljima. Učiteljima, samo ukoliko su svjedoci“.

(...)

Drugi Vatikanski sabor je definirao Crkvu kao Božji narod, a taj „Božji narod“ su jednako i biskupi, i svećenici i vjernici laici. Svi smo mi jedno tijelo sa različitim udovima (Rim 12, 4ss) i nužni smo jedni drugima da bi tijelo moglo dobro funkcionirati.

(...)

U dogmatskoj konstituciji „Lumen gentium“ 32 stoji napisano: „Jedan je dakle izabrani Božji narod: jedan Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje (Ef 4,5). Zajedničko je dostojanstvo udova po njihovu preporodu u Kristu, zajednička je milost djece, zajednički poziv na savršenost, jedno spasenje, jedna nada i nerazdijeljena ljubav. Nema dakle nikakve nejednakosti u Kristu i u Crkvi. ... Pastiri i drugi vjernici među sobom su vezani zajedničkim nužnim odnošajem. Neka pastiri Crkve, slijedeći Gospodinov primjer, služe jedan drugome i drugim vjernicima, a vjernici neka žive surađuju s pastirima i učiteljima“.

(...)

Vidimo kako se ovdje ne kaže da vjernici trebaju samo slušati svoje pastire. To nije isključeno, ali naglasak je stavljen na to da vjernici živo surađuju s pastirima, jer su i vjernici, a ne samo biskupi i svećenici, odgovorni za Kristovo mistično tijelo Crkvu, za njezinu svetost i svakovrsni napredak. Zato danas Crkva toliko govori o sinodalnosti.